

A táncoló színes ceruzák

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy bolt a Pitypang utcában a Szürke park mellett. Nagyon különleges névvel rendelkezett, úgy hívták, hogy Zizegő papír és írószer bolt.

A polcai mindig roskadoztak többféle füzettől, rajzlaptól, színes ceruzától, állatos képeslaptól, vidám vízfestéktől és gyurmától. Mindig lehetett ott vásárolni filctollat, golyóstollat, grafitceruzát, kis- és nagyméretű ecseteket, matricákat, és még minden mást, amit csak el tudsz képzelni.

Az üzletben volt egy nem mindennapi golyóstoll is. Kívülről csak egy átlagos, kék tollnak nézett ki, leszámítva azt a furcsa kalapot, amit viselt. A második polcon kapott helyet, rögtön a színesceruza-készlet mellett. Amikor estére bezárt a bolt és mindenki nyugovóra tért, ez a kék toll rendkívüli énekbe fogott, aminek hatására mocomogni kezdtek a polcokon levő tárgyak. Először csak lassan, óvatosan, mintha mély álomból ébredtek volna. A radír kigördült a dobozából, a csillogó csomagolópapírok hullámozni kezdtek, a zsírkréták pedig szanaszét gurultak. A varázsdal a legnagyobb hatást a huszonnégy darabos színes ceruzáknál és a festékeknél érte el: kiugráltak a tartóikból, és azonnal táncrea perdültek. A kék ceruza a sárgával, a piros a zölddel, a barna a narancssárgával, fekete a fehérrel és így tovább. Minden szín megtalálta a maga párját. Ahogy gyorsult az ének, úgy ropták egyre sebesebben a táncot, és közben mindenféle krikszkrakszot húztak maguk után. Szegény radírnak rengeteg dolga lesz a multság végeztével, hogy mindent eltüntessen.

Odakint a bolt előtt éppen sün papa ment az éjszakai körútjára. Amikor meghallotta a zizegő hangokat, bekukkantott az üvegajtón, és meglátta a táncoló színeket.

– Miért nem ezt a szegény Szürke parkot festitek ki, ahelyett, hogy itt vigadtok? Amióta eltűntek a színek, a fák, a virágok, a fű, a pad és a növényzetben megbúvó állatok mind-mind borzasztóan elszomorodtak. Egy gonosz, mindig morcos manó ellopta az összes színárnyalatot, mert irigyelte a szépségüket és a vidámságukat. Itt nagyobb szükség lenne rátok – mondta fejcsóválva.

Meghallották bizony ezt odabent a táncoló színes ceruzák, a festékek, és igazán elszégyellték magukat. Így a következő éjszaka, amikor ismét felcsendült a csodás, kék golyóstoll éneke, kivonultak mindnyájan, és közösen nekiálltak a

festésnek. És ez így ment egész éjjel. A park pedig reggelre teljesen átalakult, és már nem volt többé szürke, hiszen vidám színeket kapott.

Most már csak egy új névre lenne szüksége, hisz többé már nem szürke. Te milyen nevet adnál neki?

Mimike kalandja

Mimike, a tengerimalac egy szép kora nyári napon kislisszolt a ketrecéből, ahol eddig az egész életét töltötte. Valaki rosszul zárhatta be lakásának ajtaját, a ravasz malacka pedig kihasználta a kínálkozó alkalmat.

Apró léptekkel sietett a fal mellett, nehogy elcsúpjék. Már régóta vágyakozva nézte az ablakon keresztül a madarak vidám röptét. Irigyelte szabadságukat, hogy oda szállhattak, ahová csak akartak.

Mimike a nagy rohanásban nem vette észre a család kutyáját, így egyenesen beleszaladt.

– Hová ilyen sietősen? – vakkantotta Csoki, a labrador.

– Kimegyek kicsit levegőzni – válaszolta megszeppenve a tengerimalac.

– Hát csak menj – mondta az álmos eb, majd nagyot ásítva leheveredett a barna bőrkárpóra.

Mimike óvatosan körülnézett és a huzattól lengedező függöny felé vette az irányt. Szerencséjére az üvegajtó tárva-nyitva állt. Így nem okozott nehézséget, hogy elhagyja biztonságos otthonát, és felfedezőútra induljon. Ahogy kiért a teraszra, megcsiklandozta orrát a levegőben szálló regimentnyi illat. Izgalmas, de kicsit ijesztő is volt egyszerre.

Az új tapasztalástól bizony elfáradt és meg is éhezett. Így behúzódott a terasz egyik sarkába, egy nagy vöröses kaspó árnyékába. Korgó gyomra egyre csak követelözött, ám a tengerimalac nem talált semmilyen ennivalót. A kimerültségtől elálmosodott.

Álmában újra a lakhelyén találta magát, a rózsaszínű szobában, melynek úrnője az ötéves embergyerek, Zoé volt. A tengerimalac biztonságban érezte magát a kényelmes faforgács között, és rengetek ételt kapott. A kedvencét is, a zöld uborkát, amit jóízűen gyorsan be is falt. A kifinomult szaglásával megérezte az odakészített szénácskájának kellemes illatát is. Zoé pedig megvakargatta fejét és kedves szavakat mondott neki.

Mimike a terasz hideg és sötét burkolatán ébredt – egyedül. Kis gombszemével mindhiába tekingetett körbe, nem talált semmi ismerőset. Kétségbeesésében tett néhány lépést hátrafelé, és már zuhant is lefelé a teraszról. Egyenesen a levendulabokrok közé huppant. Rémületében meg sem mert mozdulni, és csak ott gubbasztott a lila virágok tövébenél.

– Ó, jaj, mi lesz most velem?! – kiáltotta kétségbeesetten a szerencsétlenül járt malacka.

Ekkorra már a házban is feltűnt, hogy Mimike nincs a helyén, és ketrecének ajtaja nyitva van. Zoé és anyukája hiába keresték mindenhol a házban, nem találták. Benéztek az ágy alá, a könyvesszekrény mögé is, és a fürdőszobában sem volt. Hiába szöngölgáltak, Mimike nem jelentkezett.

A kislányt nagyon bántotta a dolog. *Lehetséges, hogy ő felejtette el bezárni a ketrec ajtaját? Jaj, mi lesz most?* Tette fel ő is ugyanazt a kérdést. Anyukája magához húzta, és megölelte. Megnyugtatta Zoét, hogy biztosan előkerül a kis tengerimalaca.

A nagy kereséshez csatlakozott Csoki is, a labrador. Beleszagolt mindegyik sarokba, megkukkantotta a tányérját is, hátha az ő ebédje körül somfordál az a szőrös malac. De rajta kívül senki sem járt arra. Majd eszébe jutott a délelőtti találka Mimikével. Odaszaladt az ajtóhoz, de azt már időközben becsukták. Így türelmetlenül vakkantott párat. Erre mindig gyorsan reagált a gazdája. Ezúttal is így történt. Ahogy kitért az ajtó, már kint is termett. Alaposan körbeszimatolt a terasz környékén, és különösen sokat időzött a vörös cserepes rozmaringnál. Mivel Zoé nem adta fel a keresést, követte az izgatott ebet.

– Érzel valamit, kutyuskám? – kérdezte a kislány reménykedve.

Csoki erre lelkesen megcsóválta a farkát. Naná, hogy érzett. Kétségtelenül erre járt a szökevény. Zoé azonnal megértette, barátja szagot fogott, és még határozottabban folytatta a kutatást.

De az idő telt, és közben lassan besötétedett. Szerencsére a kerti világítás automatikusan bekapcsolódott, így még a kislánynak adódott egy utolsó lehetősége, hogy megtalálja a kedvencét. Berohant a tuják közé is, hátha ott húzta meg magát a tengerimalaca. Sajnos csak néhány csigát látott ott a lefekvéshez készülődni. Már a kert minden szegletét megnézte, és csak a terasz melletti virágágyás volt hátra, az anyukája kedvenc virágaival. Körültekintően lépdelt a fiatal levendulátövek között, nehogy rájuk taposson, szorosán a nyomában a kutyával, aki utánozva őt, óvatosan emelgette lábát. Zoé megtorpant, mintha látott volna felvillanni valami fehérret a lámpák gyenge fényénél.

A levendulabokor alatt Mimike olyan kicsire húzta össze magát, amilyenre csak tudta. A körülötte levő ismeretlen világ ellenségessé vált számára. Idegen zajokat hallott, és félelmetes nyávogást. Nem tudta, honnan jött a barátságatlan hang, de iszonyatosan félt, remegett. A tappancsok halk neszezése egyre csak közeledett, így ő még jobban préselte magát a bokorhoz, mintha az segíthetne láthatatlanná

válnia. A négy puha mancs gazdája a szomszédék Cirmosa volt. Gyorsan mozgott, és máris odaugrott a virágok közé az ágyásba, ahol a rágcsálót sejtette.

De csodálatos dolog történt: a levendula olyan erős illatot árasztott ki magából, hogy elfedte a malacka szagát. A macska érzékeny orra tele lett ezzel az erős szaggal, és elveszítette zsákmányának nyomát. Mivel nem talált rá, így csalódottan elballagott.

A veszély után a tengerimalac csendben sírdogált még, amikor váratlanul ismerős hangot hallott ebben a zord világban:

– Mimike?!

Erre válaszul éktelen visításba kezdett, hogy felhívja fiatal gazdija figyelmét. A kislány odaérve gyorsan letérdelt, és örömmel felkapta, majd magához szorította az elveszettnek hitt barátját.

Szkukálek Lajos: Ágy, ablak